

Sylvain Neuvel

Ontwakende goden

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

DAGBOEK – EVA REYES

Melissa heeft vandaag op school de draak met me gestoken. Alles draait bij haar nu ineens om jongens. Enzo en zijn vrienden begonnen me weer voor La Evita Loca uit te maken, en zij deed mee. Ze zei: ‘Kijk, die gekke Eva moet huilen!’ Ik haat haar.

Ze was mijn laatste echte vriendin. Angie zit nu op Baldwin, en ik hoor bijna nooit meer iets van haar. Essie is naar Bayamón verhuisd. Zij waren de enigen met wie ik buiten school om contact had. Mam zegt de hele tijd dat ik vaker buiten moet komen, maar er is niemand om mee te spelen. Vroeger gingen we stenen zoeken langs de Río Piedras. Essie is gek op stenen, vooral die blauwe. Ik geloof dat ze cyaniet heten. Laatst ben ik alleen gegaan, en toen heb ik er een heleboel gevonden. Ik heb tegen haar gezegd dat ik ze meeneem als ik op bezoek kom, maar ik weet niet wanneer ik van mam mag. Ze zegt dat ik eerst beter moet worden.

Vanavond moet ik weer naar de psychiater. Hij denkt dat ik gek ben, zoals iedereen. Ze zeggen de hele tijd dat het normaal is om naar te dromen, maar ik weet dat het geen dromen zijn. Ik heb ze nu ook als ik wakker ben. Ik had het vandaag weer op school, en toen begon ik te gillen. Ik zie al maanden hetzelfde. Iedereen is dood. Duizenden mensen. Ze liggen levenloos op straat. Een hele stad vol lijken. Ik zie mijn ouders bij ons thuis in hun eigen bloed

liggen. Dat heb ik ze niet verteld. Vandaag was er iets nieuws. Ik zag een robot die op Themis leek. Een grote metalen vrouw die in de wolken viel.

DEEL EEN

VRIENDEN EN VERWANTEN

BESTAND NR. 1398

NIEUWSUITZENDING – JACOB LAWSON, BBC, LONDEN

Locatie: Regent's Park, Londen, Engeland

Vanochtend is midden in Regent's Park een metalen gestalte van twintig verdiepingen hoog verschenen. Dierenverzorgers van de London Zoo waren rond vier uur 's nachts de eersten die het gevaarte opmerkten. De robot, die op een van de voetbalvelden van sportcomplex The Hub staat, aan de noordzijde van het park, lijkt zowel qua grootte als qua vorm op de VN-robot die we inmiddels als Themis kennen. Deze nieuwe reus is alleen een man, of beter gezegd: hij is gemaakt naar het evenbeeld van een man. Hij is een stuk gespierder dan de slanke, vrouwelijke titan die nog geen jaar geleden Londen heeft bezocht, en misschien zelfs iets langer. De kleur is ook anders, een lichter grijs dan de VN-robot, en er lopen gele lichtstrepen over zijn lichaam, dit in tegenstelling tot de turquoisegeaderde Themis.

Volgens vroege getuigen verscheen de robot schijnbaar vanuit het niets. 'Het ene moment was hij er niet en het volgende wel,' aldus een van de dierenverzorgers. Gelukkig waren de voetbalvelden van The Hub op het betreffende tijdstip verlaten, en er zijn geen slachtoffers gemeld. Het is uiteraard niet bekend of deze matineuze materialisatie een doelbewuste actie is, aangezien we niet weten waar deze robot vandaan komt en wie hem heeft gestuurd. Als dit inderdaad een robot zoals Themis is, en als hij op dezelfde manier wordt be-

stuurd als zij, zouden er piloten aan boord kunnen zijn. De vraag is dan: zijn die piloten Russisch, Japans of Chinees, of komen ze wellicht heel ergens anders vandaan? Daar kunnen we op dit moment alleen maar naar raden. Het is zelfs mogelijk dat er helemaal niemand in deze reusachtige machine zit. In de vier uur dat de kolos hier heeft gestaan, heeft hij geen vin verroerd.

Het Earth Defense Corps (EDC) heeft nog geen officiële verklaring uitgegeven. Doctor Rose Franklin, hoofd van de wetenschappelijke divisie, die zich in Genève bevindt voor een toespraak later vanochtend, wilde geen speculaties doen over de herkomst van deze tweede robot. Ze heeft ons echter verzekerd dat hij geen deel uitmaakt van het planetaire verdedigingssysteem van de VN. Dit zou erop wijzen dat er óf een tweede buitenaardse robot ontdekt is op aarde die voor ons verborgen is gehouden, óf dat dit exemplaar niet van onze planeet stamt. Het EDC heeft in New York een persconferentie aangekondigd voor drie uur Londense tijd.

Het Earth Defense Corps, dat negen jaar geleden door de Verenigde Naties is opgericht na de ontdekking van de robot Themis door de Amerikanen, is belast met het distilleren van nieuwe technologieën uit het buitenaardse artefact die ten goede moeten komen aan de mensheid en onze planeet tegen bedreigingen van buitenaf moeten beschermen. De tijd zal uitwijzen of momenteel van een dergelijke bedreiging sprake is.

De regering is nog niet met een reactie gekomen, maar volgens welingelichte bronnen zal de premier de natie binnen het uur toespreken. De oppositie heeft al eerder vandaag een verklaring doen uitgaan waarin de premier is verzocht het Britse volk enigszins gerust te stellen. Oppositieleidster Amanda Webb formuleerde het een uur geleden als volgt: 'Er staat een buitenaardse machine met mogelijk vernietigende kracht in hartje Londen, en het enige wat de premier heeft kunnen bedenken is het sluiten van één stadspark. Kan hij tegen de dertien miljoen inwoners van Groot-Londen zeggen dat ze veilig zijn? Als hij dat kan, is hij onze burgers een verklaring schuldig, en als hij dat niet kan, zou ik graag willen weten waarom we op dit moment niet over een evacuatie praten.' De voormalige minister

van Buitenlandse Zaken wees er verder op dat Centraal-Londen als eerste zal moeten worden ontruimd, iets wat volgens haar berekeningen op ordelijke wijze kan worden gerealiseerd in minder dan achtenveertig uur.

De Londenaren zelf lijken zich overigens absoluut geen zorgen te maken. Misschien wel even verrassend als het verschijnen van de robot is de totale nonchalance die de bevolking op dat punt aan de dag legt. De kolossale gestalte is vanuit vrijwel geheel Londen zichtbaar, en hoewel ongeregelde heden en een massale uittocht in de lijn der verwachting lagen is de stad voor het grootste deel overgegaan tot de orde van de dag. Veel mensen hebben zich zelfs naar Regent's Park begeven om de nieuwe titan van dichtbij te bewonderen. Hoewel de politie het gebied ten zuiden van Prince Albert Road en ten noorden van de A501 tussen de A41 en Albany Street heeft afgegrensd, zijn verschillende nieuwsgierigen erin geslaagd om door de mazen van het net te glippen en het park binnen te gaan. Er is zelfs een gezin geëvacueerd dat op een steenworp afstand van de reusachtige metalen voeten van de indringer wilde gaan picknicken.

Het valt de Londenaren niet kwalijk te nemen dat ze een robot die op Themis lijkt als een goedgezinde machine beschouwen. Er is hun verteld dat een buitenaards ras haar hier op aarde heeft achtergelaten om de mensheid te beschermen. Haar metalen gezicht en de naar achteren buigende knieën zijn bijna dagelijks op televisie te zien en hebben het afgelopen decennium op het omslag van alle tabloids gestaan. Op elke straathoek zijn Themis-T-shirts te koop, en jonge Londenaren zijn opgegroeid met actiefiguren van de robot. Themis is een superster. Haar bezoek aan een van de andere Londense parken een jaar geleden voelde meer als een rockconcert dan een eerste contact met iets van een buitenaardse beschaving.

Dit is een bepalend moment in de korte geschiedenis van het EDC. De organisatie, het product van een uiterst fragiel samenwerkingsverband, is door sceptici wel een pr-stunt genoemd. Velen hebben aangevoerd dat één enkele robot, hoe krachtig ook, niet in staat is

om een planeet te verdedigen tegen indringers. Als een tweede robot aan het arsenaal kan worden toegevoegd of een formele alliantie met een ander ras kan worden gesmeed, zou het EDC zijn criticasters grotendeels de mond kunnen snoeren.

BESTAND NR. 1399

AUDIODAGBOEK – DR. ROSE FRANKLIN, HOOFD WETENSCHAPPELIJKE DIVISIE EARTH DEFENSE CORPS

Ik had vroeger een kat. Om een of andere reden herinnert niemand zich dat ik een kat had. In gedachten zie ik haar soms opgerold in een bolletje op de keukenvloer, langzaam verhongerend, wachtend op mijn thuiskomst. Ik vergeet steeds dat Rose Franklin die avond gewoon thuis is gekomen, dat ze – de andere ik – nooit is vertrokken. Ik ben blij dat mijn kat niet is omgekomen van de honger, maar ergens zou ik willen dat ze me had opgewacht bij de voordeur. Ik mis haar. Mijn appartement voelt vreselijk leeg zonder haar bescheiden aanwezigheid.

Misschien is ze doodgegaan, hoewel ze nog niet zo oud was. Misschien heb ik haar weggedaan toen mijn werk me te veel in beslag ging nemen. Of misschien herkende ze de persoon niet die 's avonds thuiskwam en zich voordeed als mij, en is ze weggelopen. Ik hoop het. Ze zou waarschijnlijk bang voor me zijn als ze er nog was. Als er een 'echte' Rose Franklin bestaat is er een reële kans dat ik het niet ben.

Dertien jaar geleden ben ik op weg naar het werk bij een verkeersongeluk betrokken geraakt. Ik ben door onbekenden uit de auto gehaald en bij bewustzijn gekomen in de berm. In Ierland. Vier jaar later. En ik was geen dag ouder geworden.

Hoe is dat mogelijk? Ben ik naar de toekomst gereisd? Ben ik...

ingevroren? Vier jaar gecryoniseerd? Ik zal er waarschijnlijk nooit achter komen, maar daar kan ik nog mee leven. Waar ik wél moeite mee heb is het feit dat ik die vier jaar niet echt weg was. Ik was gewoon hier – of in elk geval iemand die op me leek. Rose Franklin is de volgende dag gewoon naar haar werk gegaan. Ze heeft een hoop gedaan in die jaren. Ze is uiteindelijk op een of andere manier de hand gaan bestuderen waarop ik als kind terecht ben gekomen, ze is ervan overtuigd geraakt dat er meer reusachtige lichaamsdelen verborgen moesten zijn en ze heeft een methode bedacht om die op te sporen. Ze heeft een kolossale buitenaardse robot in elkaar gezet die Themis heet. En toen is ze om het leven gekomen.

Het waren vier drukke jaren.

Ik herinner me er natuurlijk niks van – ik was er niet bij. Degene die al die dingen heeft gedaan is dood, en ik weet zeker dat zij niet degene was die ik nu ben. Rose Franklin was achtentwintig toen ze de leiding kreeg over het onderzoeksteam dat de hand ging bestuderen. Ze is op haar dertigste om het leven gekomen. Een jaar later hebben ze mij gevonden. Ik was toen zeventwintig.

Themis is bij de Verenigde Naties terechtgekomen. Ze hebben een planetaire verdedigingstak opgericht, het EDC, met de robot als belangrijkste wapen. Daar heb ik ook niks mee te maken gehad. Mijn ene ik was toen dood en de andere was nog niet gevonden. Ongeveer een maand nadat ik weer terecht was hebben ze me de leiding gegeven over de wetenschappelijke divisie van het EDC. De andere Rose heeft blijkbaar nogal indruk gemaakt, want volgens mij was ik de minst gekwalificeerde persoon voor die baan. Ik had Themis zelfs nog nooit gezien. Voor zover ik dat kon beoordelen was ik op mijn elfde verjaardag voor het laatst met een deel van haar geconfronteerd, maar dat interesseerde hen blijkbaar niet. En mij ook niet. Ik wilde die baan ontzettend graag. En nu doe ik dit werk al negen jaar. Negen jaar. Je zou denken dat dat lang genoeg is om te verwerken wat me is overkomen. Maar dat is niet zo. Ik heb vier jaar moeten inhalen, en daardoor kon ik me de eerste tijd op andere dingen richten. Maar naarmate ik aan mijn nieuwe baan en mijn nieuwe leven begon te wennen ben ik steeds meer geobsedeerd geraakt met wie en wat ik ben.

Ik beseft dat ik, als ik door de tijd ben gereisd, waarschijnlijk niet de kennis bezit om dat volledig te bevatten, maar er hadden geen twee versies van mij moeten zijn. Als je een voorwerp van punt A naar punt B verplaatst bevindt het zich logischerwijs niet meer op punt A. Ben ik een kloon? Een kopie? Ik kan ermee leven als ik er nooit achter kom wat er met me is gebeurd, maar ik móét weten of ik... mezelf ben. Het is afschuwelijk om aan zoiets te twijfelen.

Ik weet dat ik hier niet thuishoor, in deze tijd. Ik... ik loop uit de pas. Het is een vertrouwd gevoel, nu ik erover nadenk. Vroeger kreeg ik soms – misschien twee of drie keer per jaar – een paniekaanval. Meestal als ik ontzettend moe was of als ik te veel koffie had gedronken, en dan begon ik me... Ik heb nooit goed geweten hoe ik dat gevoel moest omschrijven. Het is alsof je onafgebroken nagels op een schoolbord hoort krassen. Het duurt hooguit een paar minuten, maar het voelt alsof je een heel klein beetje uit de pas loopt met het universum – een halve seconde of zo. Ik heb het nooit echt kunnen verklaren. Ik weet niet of ik de enige ben die ooit iets dergelijks heeft meegemaakt. Waarschijnlijk niet, maar zo voel ik me tegenwoordig de hele dag. Het probleem is alleen dat die halve seconde steeds langer begint te worden.

Ik heb geen echte vrienden, geen echte familie. Mijn huidige relaties berusten op ervaringen die ik niet met de betrokkenen heb gedeeld, en de verbroken contacten zijn het gevolg van gebeurtenissen die ik niet heb meegemaakt. Mijn moeder belt me nog steeds elke avond. Ze begrijpt niet dat we elkaar ruim een jaar niet hadden gesproken toen ik terugkwam. Hoe zou ze dat ook kunnen? Ze belt met die ándere persoon, degene die nog steeds niet over het verlies van haar vader heen is, de vrouw die iedereen mocht. De vrouw die is omgekomen. Ik heb geen van mijn oude vrienden en vriendinnen van school gesproken, van thuis. Ze waren op mijn begrafenis. Dat is zo'n perfect einde van een relatie, daar ga ik niet aan tornen.

Kara en Vincent lijken momenteel nog het meeste op wat ik vrienden zou kunnen noemen, maar zelfs na negen jaar schaam ik me een beetje voor onze band. Ik ben een bedriegster. Hun affectie voor mij is gebaseerd op een leugen. Ze hebben me verteld wat we blijkbaar

samen hebben doorgemaakt en we doen allemaal alsof we die ervaringen zouden hebben gedeeld als de omstandigheden anders waren geweest. We blijven veinzen dat ik die andere persoon ben, en dat stellen ze op prijs.

Ik weet niet wát ik ben, maar ik weet wel dat ik... háár niet ben. Ik probeer haar wel te zĳjn. Ik doe mijn uiterste best. Ik weet dat als ik haar gewoon zou kunnen zijn alles goed was. Maar ik ken haar niet. Ik heb al haar aantekeningen wel duizend keer doorgenomen, en ik ben nog steeds niet in staat om de wereld te zien zoals zij dat deed. Soms herken ik een glimp van mezelf in een van haar audio-dagboeken, maar die vluchtige ogenblikken zijn niet genoeg om ons dichterbij elkaar te brengen. Ze was trouwens wel slim. Ik vraag me af of ik zou kunnen bedenken wat zij heeft bedacht als we nu naar reusachtige lichaamsdelen zouden moeten gaan zoeken. Ze moet een of ander onderzoek hebben gevonden waarvan ik niet op de hoogte ben, misschien iets wat gepubliceerd is toen ik ‘weg’ was. Misschien ben ik een imperfecte kopie. Of misschien was zij gewoon slimmer.

Ze was in elk geval wel optimistischer. Ze geloofde – nee, ze was er volledig van overtuigd – dat Themis hier was achtergelaten als een geschenk dat we op een gegeven moment moesten vinden, een geschenk voor de volwassenwording van een opgroeiend ras dat was achtergelaten door een liefdevolle vaderfiguur. Aan de andere kant begroeven ze alle delen in de verste uithoeken van de planeet, op de meest afgelegen locaties, zelfs onder het ijs. Ik begrijp waarom ik enthousiast zou kunnen worden voor het zoeken naar een schat, maar ik kan geen goede reden bedenken voor de extra obstakels. Mijn instinct zegt me dat die dingen zijn verborgen om... Nou ja, meer niet. Gewoon, verborgen. Alsof het de bedoeling was dat ze nooit zouden worden gevonden.

En wat ik in de verste verte niet kan bevatten is waarom een beschaving, hoe hoogontwikkeld ook, een robot achterlaat die we hoogstwaarschijnlijk nooit kunnen gebruiken. Wezens die over de technologie beschikken om zo’n ding te bouwen en vervolgens een afstand van lichtjaren overbruggen om het hiernaartoe te brengen zouden toch in staat moeten zijn om de bediening aan onze anato-

mie aan te passen. Ze moeten toch een technicus aan boord hebben gehad die de robot kon repareren, of op zijn minst een soort manussje-van-alles om kleine problemen te verhelpen. Het enige wat ze eigenlijk nodig hadden was hun versie van een schroevendraaier om de kniebeugels om te draaien zodat wij ze konden gebruiken. Ze kunnen moeilijk van ons hebben verwacht dat we onze benen zouden verminken om dat ding te besturen.

Ik ben wetenschapper, en ik heb geen bewijs voor al die dingen, maar datzelfde gold voor de andere Rose toen ze van het tegenovergestelde uitging. Zonder bewijs zou zelfs Ockhams scheermes me nooit die kant op hebben gestuurd.

De ironie is dat ze dit hele programma hebben ontwikkeld op basis van mijn bevindingen. Als ik ze had verteld hoe bang ik ben voor wat er staat te gebeuren zouden ze me nooit de vrijheid hebben gegeven om te doen wat ik nu doe. Het lab is de enige plek waar ik me op mijn gemak voel, en daar ben ik dankbaar voor. Ik ben dankbaar voor Themis, dat ik elke dag in haar gezelschap verkeer. Ik voel me tot haar aangetrokken. Zij is ook niet van deze wereld. Ze hoort hier evenmin thuis als ik. We bevinden ons allebei op de verkeerde plaats en in de verkeerde tijd, en hoe meer ik over haar te weten kom, des te dichter kom ik in de buurt van een antwoord op de vraag wat er met mij is gebeurd.

Ik weet dat iedereen zich zorgen om me maakt. Mijn moeder zei dat ze voor me zou bidden. Zoiets doe je niet voor iemand met wie het goed gaat. Ik wilde haar niet van streek maken, dus ik bedankte haar. Ik ben nooit erg standvastig in mijn geloof geweest, maar al was dat wel zo, ik weet dat er geen God is die me komt helpen. Er is geen vergiffenis voor wat ik heb gedaan. Ik zou dood moeten zijn. Ik ben al dood geweest. Ik ben volgens mij weer tot leven gewekt door geavanceerde technologie, maar je zou het evengoed hekserij kunnen noemen. Een paar eeuwen geleden zou de Kerk iemand als ik op de brandstapel hebben gezet.

Ik mag dan in God geloven, maar ik ben eigenlijk in oorlog met Hem. Ik ben wetenschapper. Ik probeer vragen te beantwoorden, een voor een, waardoor er langzaam maar zeker steeds minder ruimte is

voor Hem als antwoord. Ik zet mijn vlag steeds weer een stukje verder, en steeds opnieuw pik ik iets van Zijn koninkrijk in. Het is vreemd, maar ik ben nog niet eerder op dit soort gedachten gekomen. Ik heb zelfs nooit echt iets tegenstrijdigs gezien tussen wetenschap en religie. Maar nu zie ik dat wel. Glashelder.

Ik heb de grens overschreden die we niet mogen overschrijden. Ik ben gestorven. Maar ik ben er nog steeds. Ik ben de dood te slim af geweest. Ik heb God Zijn macht afgenomen.

Ik heb God vermoord en ik voel me leeg vanbinnen.